

Книгата на Даниил — Сто петдесет и втора

Символиката на двете пръчки на Езекиил: пътуване през пророчеството и изкуплението

Jeff Pippenger
2024-03-22

Ние разглеждаме линията на тридесет и седма глава на Езекиил, която най-напред посочва звученето на седмата тръба и вестта към Лаодикия, която довежда до появата на войнството на сто четиридесет и четирите хиляди. След това Езекиил повтаря и разширява тази линия, като въвежда съединяването на двете пръчки на северното и южното царство на Израил като илюстрация на процеса, чрез който Божествеността и човечеството се съединяват по времето на звученето на Седмата тръба. Щом двете царства бъдат съединени в един народ, Езекиил посочва, че имат цар над себе си, а след това разглежда вечния завет, който е заветът, осъществен със сто четиридесет и четирите хиляди, като подчертава, че този заветен народ на последните дни ще има Божието светилище в средата си до вечността.

Към тази линия сме прибавили делото на Йоан, който измерва храма през 1844 година, като по този начин предобразява окончателното измерване, започнало на 11 септември 2001 година. Това измерване е разгледано и от Захария, който посочва, че измерването се извършва, когато Бог отново избира Ерусалим като града, в който да положи името Си. Ние правим сравнение между съставните части на храма и двете тояги на северното и южното царство на Израил. Делото на Христос по съединяването на Неговата Божественост с човешката природа на сто четиридесет и четирите хиляди е представено в двете пророчества за две хиляди петстотин и двадесетте години на разпръскване, доведено върху северното и южното царство, във връзка с пророчеството за две хиляди и триста години.

За да се установи какво представляват пръчките на Езекиил в делото на евангелието, е необходимо основно разбиране на евангелието. Христос прие нашата паднала плът след четири хиляди години на наследствена слабост, която Му бе предадена чрез Мария. Като наш Пример Той показва, че чрез упражняването на Своята воля, предадена на волята на Своя Отец, ние можем да победим, както Той победи, като упражняваме своята воля в подчинение на Неговата воля. Нашата воля се употребява или за добро, или за зло в нашия мозък, който е крепостта на душата.

„На учащия се, който желае да вмести работата за два срока в един, не бива да се позволява да постъпи по своя воля в това отношение. Да се предприеме двойна работа за мнозина означава претоварване на ума и пренебрегване на необходимото физическо упражнение. Не е разумно да се предполага, че умът може да възприеме и усвои свръхизобилие от умствена храна; и е също тъй голям грях да се прехранва умът, както е да се натоварват храносмилателните органи, без да се дава на стомаха време за почивка. Мозъкът е цитаделата на целия човек, и неправилните навици при хранене, обличане или спане въздействат върху мозъка и възпрепятстват постигането на онова, което

учащият се желае — добра умствена дисциплина. Всяка част от тялото, към която не се отнасят с нужното внимание, ще предаде увреждането си на мозъка. Трябва да се проявяват голямо търпение и постоянство при наставляването на младежите как да опазват здравето си. Те трябва да бъдат добре осведомени по този въпрос, така че всеки мускул и всеки орган да бъдат така укрепени и дисциплинирани, че както при волево, така и при неволево действие, да бъде резултат най-доброто здраве и мозъкът да бъде подкрепен, за да издържа натоварването от ученето.“ Christian Education, 124.

Делото на вечния завет е да впише Божия закон в сърцата ни и в умовете ни; и както сърцето, така и умът ни се намират в „цитаделата на нашите души“, която е нашият мозък.

„Умът на мъжа или жената не слиза в един миг от чистота и святост към поквара, развращение и престъпление. Нужно е време, за да се преобрази човешкото в божественото или да се принизи онова, което е сътворено по Божия образ, до животинското или сатанинското. Чрез съзерцаване ние се променяме. Макар и сътворен по образа на своя Създател, човек може така да възпита ума си, че грехът, който някога е ненавиждал, да му стане приятен. Когато престане да бди и да се моли, той престава да пази крепостта — сърцето — и се отдава на грях и престъпление. Умът се развращава и е невъзможно да бъде издигнат от покварата, докато бива възпитаван да поробва нравствените и умствените сили и да ги подчинява на по-долни страсти. Трябва да се води постоянна война срещу плътския ум; и ние трябва да бъдем подпомагани от облагородяващото влияние на Божията благодат, което ще привлича ума нагоре и ще го приучава да размишлява върху чисти и свети неща.“ Adventist Home, 330.

„Умът“, „сърцето“, „мозъкът“ са „цитаделата на душата“. Цитаделата е крепост, която трябва да бъде пазена от навлизането на греха.

„В Своята молитва към Отца Христос даде на света урок, който трябва да бъде издълбан в ума и душата. „А това е вечен живот“, каза Той, „да познаят Тебе, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил.“ Йоан 17:3. Това е истинското образование. То предава сила. Опитното познание за Бога и за Исус Христос, Когото Той е изпратил, преобразява човека по Божия образ. То дава на човека власт над самия него, като подчинява всеки подтик и страст на низшето естество под управлението на висшите сили на ума. То прави своя притежател син Божий и наследник на небето. То го въвежда в общение с ума на Безкрайния и му открива богатите съкровища на вселената.“ Притчи Христови, 114.

„По-висшите сили“ трябва да бъдат употребени, за да владеят и подчиняват „подтиците и страстите на низшата природа“. По-висшите сили се намират в ума, и именно „общението с ума на Безкрайния“ е това, което „преобразява човека по Божия образ“. Във времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди образът на звяра се формира в едната група, а образът на Христос — в другата група. Това, което извършва преобразяването, е свързването на умовете. Онези, които имат плътски ум, както го определя Павел, формират образа на плътта — звяра. Онези, които са придобили ума на Христос, формират образа на Христос. Обещанието на завета е, че можем да достигнем до ума на Христос при

обръщението, макар всички да сме родени с плътски ум.

Нека у вас бъде същият ум, който беше и у Христос Исус; Който, като беше в Божия образ, не счете за похищение да бъде равен с Бога; но се отказа от всичко, като прие образ на слуга и стана подобен на човеците; и като се намери в образ на човек, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Филипяни 2:5–8.

Ние трябва да имаме в себе си ума на Христос, както беше и в Самия Христос, защото бяхме създадени по Негов образ. Но ние нямаме този ум; имаме плътски ум, продаден под греха.

И тъй, сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Исус, които ходят не по плът, а по Дух. Защото законът на Духа на живота в Христос Исус ме освободи от закона на греха и на смъртта. Понеже това, което законът не можеше да извърши, тъй като беше немошен поради плътта, Бог, като изпрати Своя Собствен Син в подобие на греховна плът и за грях, осъди греха в плътта; за да се изпълни правдата на закона в нас, които ходим не по плът, а по Дух. Защото онези, които са по плът, мислят за плътските неща; а онези, които са по Дух — за духовните неща. Понеже плътският ум е смърт; а духовният ум е живот и мир. Защото плътският ум е вражда против Бога; понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може. И тъй, онези, които са в плътта, не могат да угодят на Бога. Но вие не сте в плътта, а в Духа, ако наистина Божият Дух обитава във вас. Ако пък някой няма Христовия Дух, той не е Негов. А ако Христос е във вас, тялото е мъртво поради греха; но Духът е живот поради правдата. Римляни 8:1–10.

Да бъдеш от Духа е живот, а да бъдеш от плътта е смърт. Плътта е низшето естество; тя е изворът на нашите чувства. Плътското низше естество трябва да бъде управлявано от висшето естество, което се осъществява чрез упражняването на нашата воля в подчинение на Светия Дух. Нашите висши плътски улове могат да бъдат преобразени тук и сега, но нашето низше естество трябва да чака Второто пришествие, за да бъде променено.

Двете тояги на Езекиил посочват една тояга, която е представена като двора, и тази тояга достигна своето завършване през 1798 година. Тя беше свършено разделена от хиляда двеста и шестдесет години на езичество, потъпкващо войнството, и хиляда двеста и шестдесет години на папство, потъпкващо войнството. Тази тояга не представляваше потъпкването на Божието светилище, защото Божието светилище се намираше в южното царство. Войнството, което беше потъпквано от езичеството и папството, беше човешки храм, но по отношение на южното царство то беше тялото, а южното царство беше мястото, където Бог избра да постави главата. Северното царство беше тялото, южното царство беше главата.

Двете части на северното царство от хиляда двеста и шестдесет години представляваха двете различни склонности към грях в телесния храм, представени чрез наследени и придобити склонности. Езичеството бе символ на наследените склонности към грях в телесния храм, а възприемането от папството на религията на езичеството представлява придобитите склонности към грях. И в двата случая телесният храм не можеше да бъде преобразен до Второто пришествие, така че жезълът на северното царство се простираше

само до 1798 година, и когато на Йоан бе казано да измери храма, този жезъл трябваше да бъде оставен настрана.

Думата „обръщане“ означава преобразяване или промяна от едно състояние или положение в друго. Когато Адам и Ева съгрешиха, те бяха „обърнати“ от своето първоначално състояние, защото бяха създадени свършени, по Божия образ, като висшите сили владееха над низшите сили. Когато съгрешиха, те бяха „обърнати“ в същество, в което низшите сили взеха надмощие над висшите сили. Те предадоха това състояние на всичките си потомци.

В пророческата връзка на двете пръчки на Езекил Господ избра Ерусалим да бъде главата, столицата, където пребиваваше царят. Той трябваше да бъде по-висшата власт. В сравнението с двете пръчки южното царство беше по-нисшата власт по отношение на по-висшето царство на север. Обръщането, което е представено, когато двете пръчки трябваше да бъдат съединени, изискваше южното царство да бъде върнато на своето положение като глава. То трябваше да бъде обърнато към северното царство, защото тогава беше съединено с истинския цар на север и свързано с престолния чертог на истинското северно царство.

Поради тази причина северното царство достигаше само до 1798 г., и на Йоан бе казано да остави външния двор, който също достигаше само до 1798 г. Южното царство щеше да бъде присъединено към тогата на две хиляди и тристотин години с идването на третия ангел, но северното царство щеше да приключи, когато съчетаването на божественото и човешкото бе осъществено в двете отделения на храма, които Йоан тогава измери. Северното царство бе свързано чрез връзката на четиридесет и шест със южното царство при идването на третия ангел, но то не се свързваше непосредствено с 1844 г., както южното царство.

Южното царство бе свързано както с храма на четиридесет и шестте години, така и със съчетанието на божествеността с човечеството, представено чрез двеста и двадесетте години. Северното царство през 1798 година отбеляза основаването на храма на четиридесет и шестте години, но там то и завърши, защото като основа то представляваше плътта, която Христос бе приел върху Себе Си, а Неговата плът бе заклана от създанието на света. Всички храмове са взаимозаменяеми символи, и основата на четиридесет и шестте години през 1798 година отъждествява Неговата човешка плът, а завършекът на тези четиридесет и шест години през 1844 година отъждествява Неговата Божественост.

Воинството, което бе потъпквано до 1798 г., не беше Божието светилище, макар че Божието светилище е представено като потъпквано през този период от време; но това потъпкване се извършваше в южното царство, където Бог бе избрал Йерусалим, за да постави там Своето светилище и Своето име. Воинството, което беше потъпквано, представляваше езичниците; то представляваше тялото.

Когато Адам и Ева съгрешиха, започнаха „седемте времена“ от седем хиляди години, през които човечеството бива тъпкано от греха. В този момент Агнецът, заклан от създанието на света, осигури агнешки кожи, за да покрие греховната голота на човечеството. Когато потъпкването на човечеството завърши през 1798 г., Агнецът, Който е основанието и

строителят на всяко осветено представяне на храм, отново бе заклан. Там северното царство и представеният в него човешки храм достигнаха своя край.

1798 година беше времето, когато фалшивият антихрист бе поразен, след като бе дал своето сатанинско свидетелство в продължение на три и половина пророчески години, започнали с овластяването му през 538 година, на което предхождаха тридесет години подготовка, започнали през 508 година. Това беше сатанински фалшификат на Христовите тридесет години подготовка, започнали с Неговото раждане и завършили с Неговото овластяване, когато бе кръстен, след което Той даваше Своето свидетелство в продължение на три и половина буквални години, докато достигна до момента, когато Агнецът, заклан от създанието на света, бе разпнат. Тогава се изпълни Неговото обещание, че щом храмът бъде разрушен, Той ще го издигне в три дни.

Той щеше да бъде Онзи, Който щеше да въздигне телесния храм, защото именно силата на Неговата божественост извърши възкресението; понеже Неговата божественост не умря при разпятието — на кръста умря Неговото човечество, защото е невъзможно Бог да умре.

„Аз съм възкресението и животът“ (Йоан 11:25). Онзи, Който бе казал: „Аз давам живота Си, за да го взема пак“ (Йоан 10:17), излезе от гроба за живот, който бе в Самия Него. Човешката природа умря; божествената природа не умря. В Своята божественост Христос притежаваше силата да разкъса връзките на смъртта. Той заявява, че има живот в Себе Си, за да оживотворява когото пожелае.“ Избрани вести, книга 1, 301.

През 1798 г. човешкият храм, множеството на „северното царство“, достигна до своя край, защото като символ на низшето естество той не можеше да бъде променен до възкресението при Второто пришествие. То обаче посочи основанието на четиридесет и шестте години, когато Христос въздигна храма, който можеше да бъде преобразен, представен от южното царство, което беше символ на висшите сили на ума, които се преобразяват в мига, когато грешникът бъде оправдан.

„Върху основата, която Сам Христос бе положил, апостолите изградиха Божиата църква. В Писанията образът на издигането на храм често се използва, за да онагледят изграждането на църквата. Захария посочва Христос като Отрасъла, Който щеше да построи храма Господен. Той говори за езичниците като за помощници в това дело: „Ония, които са далеч, ще дойдат и ще строят в храма Господен“; а Исаия заявява: „Синовете на чужденците ще съградят стените ти.“ Захария 6:12, 15; Исаия 60:10.

„Като пише за изграждането на този храм, Петър казва: „Като пристъпвате към Него, жив камък, отхвърлен наистина от човеците, но избран от Бога и скъпоценен, и вие самите, като живи камъни, се съградяте в духовен дом, свято свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос.“ 1 Петър 2:4, 5.

„В каменоломната на юдейския и езическия свят апостолите се трудеха, като изваждаха камъни, за да ги положат върху основата. В своето послание до вярващите в Ефес Павел каза: „И тъй, вие вече не сте чужденци и пришълци, а сте съградени на светиите и членове на Божието семейство, като сте съградени върху основата на апостолите и

пророците, като Сам Исус Христос е крайъгълният камък; в Когото цялото здание, стройно сглобено, израства в свят храм в Господа; в Когото и вие се съграждате заедно в Божие обиталище чрез Духа.“ Ефесяни 2:19–22.

„А на коринтяните той писа: „Според Божията благодат, която ми е дадена, аз, като мъдър майстор-строител, положих основата, а друг гради върху нея. Но всеки нека внимава как гради върху нея. Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос. А ако някой гради върху тая основа злато, сребро, скъпоценни камъни, дърво, сено, слама, делото на всекиго ще стане явно; защото денят ще го изяви, понеже в огън се открива; и самият огън ще изпита делото на всекиго какво е.“ 1 Коринтяни 3:10–13.

„Апостолите градяха върху сигурна основа — Канарата на вековете. Към тази основа те донасяха камъните, които изсичаха от света. Строителите не се трудеха без препятствия. Техният труд беше направен извънредно труден поради съпротивата на враговете на Христос. Те трябваше да се борят срещу тесногърдието, предразсъдъците и омразата на онези, които градяха върху лъжлива основа. Мнозина, които работеха като строители на църквата, можеха да бъдат оприличени на строителите на стената в дните на Неемия, за които е писано: „Ония, които зидаха стената, и ония, които носеха товарите, и ония, които товареха, с едната си ръка вършеха работата, а с другата държаха оръжие.“ Неемия 4:17.“ Деяния на апостолите, 595, 596.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Падението на човека изпълни цялото небе със скръб. Светът, който Бог бе създал, бе поразен от проклятието на греха и населен със същества, обречени на страдание и смърт. Не се виждаше никакво избавление за онези, които бяха престъпили закона. Ангелите престанаха с песните си на хвала. Из небесните дворове цареше жалейка за разорението, което грехът бе причинил.

„Божият Син, славният Вожд на небето, бе трогнат от състрадание към падналия човешки род. Сърцето Му се раздвижи от безкрайно милосърдие, когато пред Него се издигнаха бедствията на погиналия свят. Но Божествената любов бе замислила план, чрез който човекът можеше да бъде изкупен. Нарушеният Божи закон изискваше живота на грешника. В цялата вселена имаше само Един, Който можеше, от името на човека, да удовлетвори неговите изисквания. Понеже Божественият закон е тъй свят, както Сам Бог, само Един, равен на Бога, можеше да извърши умилоствение за неговото престъпване. Никой освен Христос не можеше да изкупи падналия човек от проклятието на закона и отново да го въведе в хармония с Небето. Христос щеше да вземе върху Себе Си вината и позора на греха — грях тъй оскърбителен за святия Бог, че трябваше да раздели Отца и Неговия Син. Христос щеше да слезе до самите дълбини на нещастieto, за да спаси погубения човешки род.“

„Пред Отца Той ходатайстваше за грешника, докато небесното войнство очакваше изхода с такава напрегнатост на интерес, каквато думи не могат да изразят. Дълго продължи това тайнствено общение — „съветът на мира“ (Захария 6:13) — за падналите

човешки синове. Планът на спасението бе положен още преди създаването на земята; защото Христос е „Агнецът, заклан от създанието на света“ (Откровение 13:8); и все пак бе борба дори за Царя на вселената да отдаде Своя Син на смърт за виновния род. Но „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ Йоан 3:16. О, тайната на изкуплението! любовта на Бога към един свят, който не Го обичаше! Кой може да познае дълбините на тази любов, която „превъзхожда всяко знание“? През безкрайните векове безсмъртни улове, стремящи се да постигнат тайната на тази непостижима любов, ще се удивляват и ще се покланят.“

„Бог трябваше да се яви в Христос, „като примиряваше света със Себе Си“. 2 Коринтяни 5:19. Човекът бе станал толкова деградиран чрез греха, че за него бе невъзможно сам по себе си да влезе в хармония с Онзи, Чийто естество е чистота и благост. Но Христос, след като бе изкупил човека от осъждането на закона, можеше да предаде божествена сила, за да се съедини тя с човешкото усилие. Така чрез покаяние пред Бога и вяра в Христос падналите чедата на Адам можеха отново да станат „Божии чедата“. 1 Йоаново 3:2.“ Патриарси и пророци, 63, 64.